

thơ trắng trần bang thạch

trắng

Dù em là nguyệt hay trăng
Thì em cũng vẫn là Hằng Nga tôi
Cao sang em ngự cõi trời
Tôi tên tục tử suốt đời say trắng

tóc trắng

Em về tóc nhuộm màu trắng
Tôi mòn con mắt giữa hằng hà sao
Áo hoa hay má em đào
Nghe trong sắc lụa có hào quang em
Ngọt câu tình tựa lời chim
Hay lời tôi ghen giữa im lặng chờ
Bước em. Bước khế. Bước hồ
Em mộng lung để vật vờ bước tôi

Cuối đường tóc chảy trắng trôi
Em trong cửa khép. Tôi nơi cõi ngoài

Trắng về ngủ muện trong mây
Tóc em ngủ muện trên ngày tháng tôi

vườn trăng

Em vô tình
thả rớt một dòng trăng
để cánh bướm vườn khuya mất ngủ
luống cải tàn đông
cũng ngậm trăng mà xôn xao kết nụ
tôi cũng nghe mình đầy ắp một vườn trăng

trăng chảy ngọt ngào
trăng chảy mênh mông
đôi chim sẻ bên hàng hiên chọt thức
chọt chấp chới môi tìm môi ướt
trăng đậm như tình
trăng mỏng như thơ

một cánh cửa hồn tôi bỗng hé, đâu ngờ
để em dạo gót hồng thư thả
Em là hương, là trăng
là sóng vàng rộn rã
chảy hiền từ
qua từng ngõ ngách tôi

tôi ngủ hiền từ
giữa nhánh trăng trôi
giữa một vườn em
vườn trăng tình tự

có một lúc, hình như, bỗng nở
mấy nụ thơ tình ngậm ánh trăng chơi

Em, một vườn trăng
Vàng một vườn tôi

trăng hoa

Rừng bông thấp
Thấp
Mù đại lãnh
Núi khốc khô
Đá rớt
Địa tầng

Mầm bông nhú từ nghìn thu động
Phút định hình hoa động tình trăng.

Trần Bang Thạch